

RUDAR

GLASILO KOLEKTIVA RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA
FRANC LESKOŠEK-LUKA, TITOVO VELENJE

LETO XXIV

SREDA, 18. JULIJ 1990

ŠTEVILKA 4

Z letošnjih prireditev ob našem
prazniku 3. juliju, dnevu rudarjev

Svečana seja delavskega sveta RLV

Z rudarsko himno, ki so jo zapeli pevci moškega pevskega zbora Kajuh, se je tudi letos zvečer pred rudarskim praznikom 3. julijem pričela svečana seja delavskega sveta Rudnika lignita Velenje.

Nanjo je bilo povabljenih tudi 95 jubilarov, ki so bili minulih 20 let neprekinjeno zaposleni v RLV ali pri njem.

Po odpeti rudarski himni je predsednik delavskega sveta Drago Bizjak imel govor, v katerem je med drugim dejal:

"Minilo je leto, ki ga bo zgodovina najbrž ocenila kot čas začetka velikih sprememb v miselnosti slovenske družbe, pri katerih gre tudi za načrtovanje nadaljnega razvoja energetskega gospodarstva, a tudi kot čas, ki je v marsičem dopustil, da so se zablude dosedanjih družbenih strategov zlomile na hrbtih rudarjev.

Zgodovina rudarjenja se v nekaterih njegovih segmentih zlasti z vidika spremenljivega pomena rudnikov za našo družbo domala v ničemer ne spreminja.

Ko ob tej priložnosti zrem v preteklost in odločitve prav tega delavskega sveta ocenjujem skozi časovno distanco, me prevzame občutek, da usodnejših napak nismo storili. Nasprotno: ne glede na današnje travme lahko s pokončno držo odbijamo vse napade, ki v imenu tržnega gospodarstva letijo na naš račun in implicirajo, da je bila drugotnega pomena naša prisiljenost v sprejemanje odločitev, ki so imele za posledico predimenzioniranosti naših tehničnih in kadrovskih kapacitet.

Četudi človek ob takšnih očitkih težko ostane neprizadet, pa vendarle spozna, da so to le neznamenit madež ob sicer bleščeči razvojni poti našega podjetja. Saj po opremljenosti in storilnosti naš premogovnik daleč prekaša vse jugoslovanske premogovnike z jamskim načinom odkopavanja premoga in se s tem enakovredno postavlja ob bok najuspešnejšim premogovnikom v Evropi.

Če temu dodamo še dovolj prepoznaven in sprejemljiv koncept reševanja socialnih problemov, ki jih napoveduje neobhoden program ugotavljanja presežka delavcev, potem delavci RLV stopamo z hitrimi koraki v obdobje tržnega gospodarstva. Pri tem seveda izhajamo iz prepričanja, da nova slovenska oblast ne bo toliko radikalizirala svojega odnosa do nacionalnih energetskega potencialov, da bi postavila pod vprašaj njihov obstoj..."

Naprej na drugi strani!

S te svečane seje takoj potem, ko so jubilarji prejeli diplome in spominska darila za dvajset let neprekinjene zaposlitve pri RLV!

NADALJNJA VSEBINA

(STRANI 2 -3) Na dan rudarjev 3. julij • (STRANI 4 - 6) Srečanje jamskih reševalcev našega rudnika jubilarov - Portret jamskega reševalca • (STRANI 6 - 9) Srečanje upokojenih delavcev našega rudnika - Odšli so v pokoj - Naključni pomenek - Dvoje obvestil Ljubljanske banke, Splošne banke Velenje, d. d. • (STRAN 10) Družabno srečanje delavcev jubilarov ESO • (STRAN 11) S kulturnih prireditev ob 3. juliju • (STRAN 12) Proizvodnja premoga v našem rudniku v juniju in proizvodni načrt za julij - Obvestilo strokovne knjižnice RLV - Trava - Iz programa poletnih prireditev pri kulturnem centru Ivan Napotnik

Drago Bizjak in magister Franc Žerdin pri podeljevanju diplom in spominskih daril za 20 let zvestobe Rudniku lignita Velenje

Po govoru predsednika delavskega sveta se je svečana seja prevesila v najbolj slavnostni del; to je tisti, v katerem so vsi jubilarji za svojih 20 let zvestobe Rudniku lignita Velenje prejeli priznanje in ročno uro kot spominsko darilo. Še pred začetkom tega dela seje pa se je jubilarantom za vestno dolgoletno delo zahvalil predsednik poslovnega odbora Rudnika lignita Velenje Franc Avberšek.

V svojem zahvalnem govoru se je najprej ozrl za 20 let nazaj; to je v čas, ko je bil RLV še samostojna delovna organizacija s 3 460 zaposlenimi delavci in doseženo letno proizvodnjo 3 milijone 460 tisoč ton premoga v 286 delovnih dneh.

V kratkem opisu dvajsetletne zgodovine RLV se je Franc Avberšek spomnil tudi mnogih pomembnih dogodkov, svoj sprehod skozi čas pa je sklenil z ugotovitvijo, da je RLV v zadnjih dveh desetletjih prešel s klasične na mehanizirano proizvodnjo in postal premogovnik, ki ga smemo in moremo postaviti prav v vrh evropskih in tudi svetovnih premogovnikov.

"Danes o RLV govorijo mnoge različne stvari; a nam, ki ga vodimo, je jasno, da ima perspektivo in da se ne bo zgodilo nič takšnega, kar bi nas potisnilo na kolena. Res pa je, da so pred nami pomembne naloge. A če bomo znali poiskati in izkoristiti vse neodkrite možnosti - in take možnosti imamo - nam bo uspelo ostati še naprej med najboljšimi ali celo najboljši. To mora biti naš cilj, to mora biti osnovna miselnost našega podjetja, ki je včeraj, 1. julija 1990, zaživelo kot samostojno družbeno podjetje," je dejal predsednik poslovnega odbora RLV Franc Avberšek in nato vsem prisotnim izrekel čestitko ob rudarskem prazniku.

Celo naše letošnje tretjejuljske parade

V nadaljnjem delu seje je potekalo podeljevanje diplom in spominskih daril jubilarantom. Za uvod vanj pa je na predlog predsednika delavskega sveta bilo odločeno, da člani kolektiva RLV Igor Jevšovar, Štefan Meršak in Bojan Voh prihodnji dan kmalu zjutraj, torej na dan dneva rudarjev, položijo ikebano h grobnici Franca Leskoška-Luka v Celju.

Po razdelitvi diplom in spominskih daril jubilarantom, ki sta jo opravila član poslovnega odbora za tehnično področje Franc Žerdin in predsednik delavskega sveta RLV Drago Bizjak, je prisotnim jubilarantom, pa tudi za vse druge delavce RLV, izrekla čestitko za dan rudarjev gostja na seji Mira Videčnik, predsednica velenjskega občinskega sveta Zveze svobodnih sindikatov Slovenije.

In z njeno čestitko in potem še s povabilom predsednika delavskega sveta, naj se vsi prisotni udeležijo družabnega srečanja v Delavskem klubu, se je seja iztekla.

Tekst: Tatjana Hudomalj

Slike: Ivan Pungartnik

Na dan rudarjev 3. julij

Tudi letos 3. julija zarana zjutraj po Šaleški dolini zadonijo strelji v počastitev in naznanilo praznika rudarjev. Njim sledi igranje Rudarske godbe Velenje po mestnih naseljih; res prava budnica.

Nekoč me je neka gospa, še ne dolgo Velenjčanka, gospa pa vsekakor že tedaj po meri, ki sedaj sili v uporabo, vedoč, da sem zaposlen pri RLV, napadla: "Ta 3. julij - to rudarsko rogoviljenje zjutraj, ki nas ne pusti spati!"

Kako je pozneje bilo z njenim spuncem vsakega 3. julija zjutraj, ne vem. Upam pa, da je na metli odjahala na Klek in dobila kaj proti budnosti za vsa nadaljnja tretjejuljska jutra od svita naprej!

To mimogrede, sicer pa je 3. julij pri nas na splošno tudi letos mineval po že tradicionalnem scenariju... Po budnici, ob sedmih zjutraj, se je 3-članska delegacija RLV odpravila v Celje, da tam položi nekaj cvetja in zelenja h grobnici Franca Leskoška-Luka. - Bog pomagaj! Samo to lahko rečem vsakomur, ki se mu je zaradi omenjanja tega mogoče zaletelo...

Podobno dejanje smo si potem, ob zboru tretjejuljske parade v centru našega mesta, privoščili tam pred skulpturo Josipa Broza-Tita.

Privoščili pravim za tiste, ki jih takšna ali drugačna pritlikavost žene, da bi Titu tudi sicer radi spodbili piedestal; ne samo njegovi skulpturi na trgu njegovega imena v našem mestu, prav tako Titovem.

Spet naj pridam "Bog pomagaj!", če se je komu zaletelo, saj bog bojda pomaga vsem. Še posebno ponižnim in sploh ubogim po duhu...

Po paradi 3. julija pa je seveda tudi letos bil pri nas prirejen skok čez kožo, o katerem pa bi kaj novega komaj bilo mogoče zapisati... Slavnostni govor pred njim - imel ga je predsednik poslovnega odbora našega rudnika inženir Franc Avberšek in ga v nadaljevanju tega zapisa domala celega objavljamo - pa si le preberite, če ga niste poslušali. Kajti tudi ta govor je neki dokument časa negotovosti in sprememb, ki jih doživljamo.

... Še posebej pozdravljam med nami doktorja Miha Tomšiča, republiškega sekretarja za energetiko in člana slovenske vlade... Pozdravljam tudi vse predstavnike naših poslovnih partnerjev in, seveda, vse vas Velenjčane, ki ste se udeležili te slovesnosti, ter želim, da bi današnji dan med rudarji prijetno preživeli.

Običaj veleva, da pred skokom čez kožo tu, v Velenju, spregovorimo na kratko tudi o naših delovnih rezultatih, uspehih in težavah, ki smo jih doživljali med zadnjima skokoma, in naj bo tako tudi letos.

Težave, ki so zajele naše gospodarstvo, tudi nas niso obšle. Ekološke omejitve in padec porabe električne energije v Sloveniji so terjali tudi zmanjšanje proizvodnje premoga. Tako moramo, žal, ugotoviti, da so se naše težave v primerjavi z lanskimi še poglabile in da njihovo odpravljanje kljub pomoči vlade ni niti lahko niti enostavno. Z zadovoljstvom pa lahko ugotovim, da smo se problemov lotili pravočasno in dolgoročno ter jih zato bolj ali manj uspešno tudi premagujemo.

Na vprašanje, kaj bo z Rudnikom lignita Velenje, ki ga veliko

naših krajanov, predvsem naših sedanjih in bivših delavcev, večkrat s strahom postavlja, nekateri pa ga postavljajo celo z zadovoljstvom in nasmehom na ustih, moram na veselje ali razočaranje posameznikov odgovoriti: nič - nič takšnega, kar bi naš kolektiv spravilo na kolena. Trdno smo namreč odločeni premagati vse težave, ki jih imamo in ki so še pred nami. Prepričan sem, da bomo v tem boju zmagali in tudi v naprej ostajali v družbi najboljših.

Naš pogled naprej, ali kot radi rečemo, našo filozofijo smo zapisali z besedami: človek, delo in znanje!

To ostaja tudi naprej naše vodilo in mora pripeljati do še boljših rezultatov našega podjetja.

Le dobri in človeški medsebojni odnosi, še boljše delo in stalno pridobivanje novega znanja nas bodo pripeljali do realizacije naših ciljev; to je do ekonomsko rentabilne in konkurenčne proizvodnje v čim bolj varnem delovnem okolju. Še posebno pa moram poudariti reševanje ekoloških problemov, ki jih v okviru energetike rešujemo skupaj s TE Šoštanj in jih bomo, prepričan sem, tudi rešili.

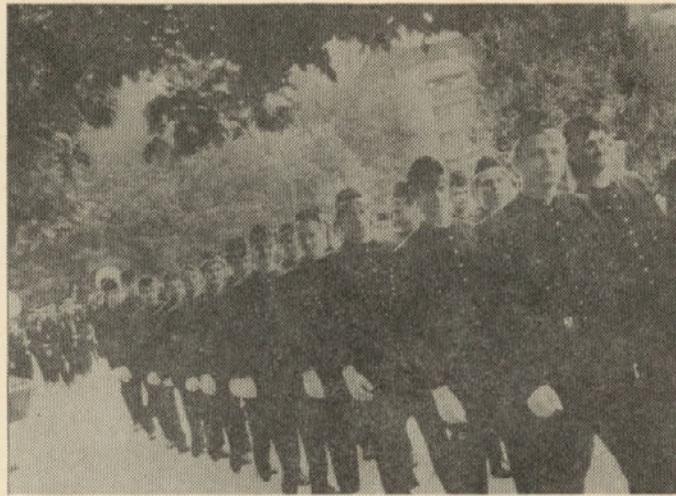
Besede, izrečene na sestankih, zborih in konferencah ter zapisane v planih, že postajajo dejanja... Zato smo lahko optimisti, ne smemo pa seveda nikoli postati prezadovoljni ali celo brezbržni.

Vsako pridobivanje energije prinaša tudi ekološke probleme, kopanje in pretvorba premoga v termo-električne energije pa še posebej.

Slovenija za sedaj nima pravega in enakovrednega nadomestila za električno energijo, ki jo dobiva iz Šaleške doline. Zato so zanjo in za nas, ki v njej delamo in živimo, uspešno poslovanje in rešeni ekološki problemi za sedaj edina sprejemljiva varianta.

Ob ekoloških rešitvah, ki so v izvajanju, ostaja naš največji problem poslovna uspešnost, ali drugače povedano, sprejemljiva cena premoga za trg. Da bomo to dosegli, bo potrebno prav gotovo prizadevanje vseh zaposlenih v Rudniku lignita Velenje, in zavedati se moramo, da tudi brez odrekovanja ne bo šlo. Poiskati bo treba vse možnosti zmanjšanja stroškov, kar bo ob zmanjšani letni proizvodnji na nivo 4 milijone 100 tisoč ton v naslednjih letih terjalo tudi zmanjšanje števila zaposlenih pri pridobivanju premoga. To bo še posebno pomembna naloga, saj bo treba zagotoviti nove delovne programe in z njimi nova delovna mesta, da bo možno odvečne delavce prezaposliti in jih ne odpuščati.

Tudi na tem področju v Rudniku lignita Velenje nismo na začetku poti; na nove programe intenzivno mislimo in jih tudi snujemo, vendar pa bo pridobivanje premoga tudi v bodoče

Rudarji novinci v paradi

Franc Avberšek med govorom na glavni proslavi dneva rudarjev - s skokom novincev čez kožo

Pogled na omizja pri restavraciji Jezero 3. julija popoldne, medtem ko so čakala na obljubljeni zabavni program, pa se prej dočakala hladno prho z neba!

naša glavna dejavnost in ji bomo zato morali posvečati največ pozornosti.

Kljub zmanjševanju števila zaposlenih bomo zaposlovali nove, sveže, šolane strokovne delavce ter pridobivanju novega znanja posvečali še posebno pozornost. Zavedamo se namreč, da znanje - kot kapital, če ga ne obnavljamo - propada, in to trajno.

Tovariši rudarji, spoštovani gostje, dragi Velenjčani, naši cilji in načrti so dolgoročni, realni in jasni. Slovenija dobiva prek 30 procentov električne energije iz Šaleške doline in tako bo tudi v bodoče. Imamo zaloge, ki zagotavljajo takšno proizvodnjo še za več kot 50 let.

Izvršene naložbe in tiste v izvajanju zagotavljajo potrebno kapaciteto proizvodnje. Rudnik lignita Velenje je moderno opremljen, mehaniziran premogovnik, z ustreznim številom strokovno usposobljenih delavcev, ekološka sanacija je v izvajanju. Nismo najcenejši, pa tudi najdražji proizvajalci premoga na svetu ne, kar nam daje ob dobrem delu realne možnosti konkurence na trgu. Naše dobro delo in dobri rezultati bodo največji prispevek k reševanju problemov, ki jih ima in jih rešuje širša družbenopolitična skupnost.

Rudnik lignita Velenje ima torej jasno perspektivo, Slovenija pa z njim zanesljivega in konkurenčnega proizvajalca vira energije. Da bomo to ohranili, bo potrebno veliko trdega, dobrega, strokovnega dela, naš uspeh pa je odvisen predvsem od nas samih.

Naše ugotovitve lahko argumentiramo, jih dokažemo, ne bomo pa sprejemali površnih ocen našega podjetja. Predvsem pa nismo pripravljeni nositi posledic takih ocen. Spomini na odpuščanje delavcev in pozneje na intenzivno zaposlovanje pa na delovne sobote in nedelje so prebridki, in jih ne želimo obnavljati.

Dragi gostje, tovariši rudarji, da ne bom predolg, naj končam... Vsem rudarjem ob stanovskem prazniku še enkrat čestitam in želim, da bi drugo leto na 30., jubilejnem skoku čez kožo ugotavljali... Kaj naj bi ugotavljali, pa je iz tega govora inženirja Avberška gotovo jasno. /R. B. - fotografija Franca Avberška med govorom: Ivo Pungartnik/

V KANTINI

Korl. Še en liter!
in udaril s petjo je po mizi,
da zažvenketal je čas,
ki vanj je zaklel naglas.

Hudič, zakaj garam,
da sebe ne poznam.
Kozarec je premalo,
dva preveč -
in prigarani šiht je preč.

Pavla Rovar

Srečanje jamskih reševalcev našega rudnika jubilarntov

"To naše praznovanje, v teh ne najboljših časih, je vsekakor upravičeno, ker vemo, da prav jamski reševalci ob potrebi rešujete življenja sodelavcev in imovino.

Vaša prisotnost na delovnih mestih po jami zbuja občutek dodatne varnosti pri vseh drugih v njej, saj se zavedajo, da imajo z vami ob sebi visoko usposobljene sodelavce, ki jim lahko popolnoma zaupajo.

V minulem obdobju jamska reševalna četa v rudniku ni imela intervencij in tako ste jamski reševalci opravljali le redne obveznosti, reševalne vaje. In te so potekale normalno, po določenem razporedu.

Poudariti moram, da je bila udeležba na reševalnih vajah dobra in prizadevnost članstva reševalne čete zadovoljiva.

Kot sem že omenil, akcij v rudniku nismo imeli, zato mislim, da moramo z vajami zdrževati usposobljenost za reševanje; ne sme se nam zgoditi, da bi ob eventualni nesreči delovali kot začetniki.

Del čete pa je interveniral v akciji v Aleksincu. In o rezultatih in učinku te intervencije je bilo povedanega in napisanega že toliko, da bi sedaj o tem več ne govoril.

Spoštovani reševalci, vsako leto po našem srečanju ob tem času ostanemo za nekaj starejših, v življenju, pri delu in še posebej v naših vrstah prekaljenih sodelavcev revnejši. In čeprav se zavedamo, da bi ob tej priložnosti bilo treba sodelavcem, ki od nas odhajajo, reči nekaj lepega v zahvalo za premnoge dni, ki so jih požrtvovalno poklonili opravljanju poslanstva reševanja materialnih dobrin in sodelavcev ob jamskih nesrečah, pogosto za to ne najdemo najprimernejših besed. In tudi tokrat je tako. Zato naj tem naših sodelavcem rečem le hvala, saj je v tej besedi skrito vse naše občutanje hvaležnosti in je morda še največ vredna tudi zato, ker je med rudarji zelo redko uporabljena.

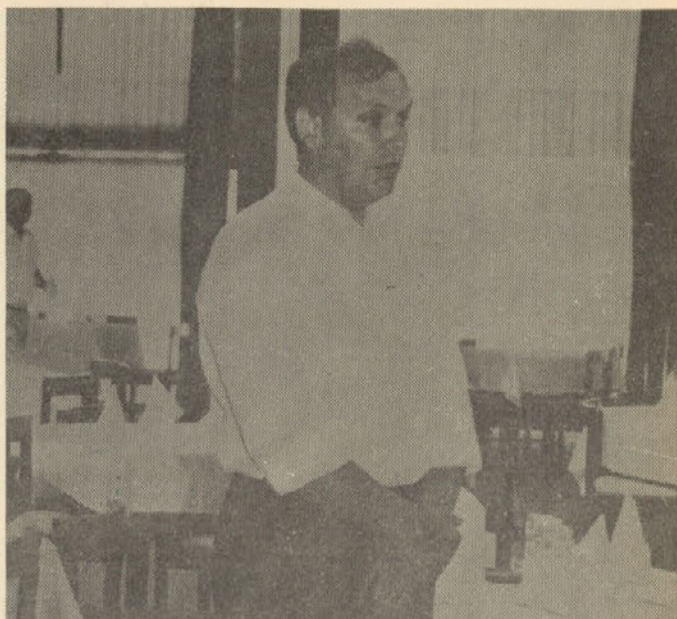
Vsem jamskim reševalcem našega rudnika, ki odhajajo, in tudi vsem, ki bodo še naprej opravljali težko, a lepo poslanstvo jamskega reševanja, ob 3. juliju, dnevu rudarjev, čestitam in jim želim čim boljšega zdravja in zvrhano mero osebnega zadovoljstva. Srečno!"

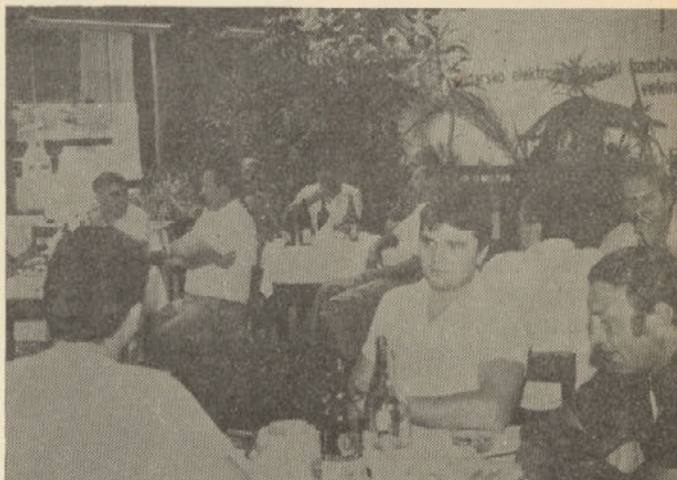
Tako je na tem srečanju zbrane jamske reševalce našega rudnika, letošnje jubilarnte 5, 10 ali že 15 let aktivnosti pri jamskem reševanju, in tiste, ki so v zadnjem letu dni po letih in letih požrtvovalnega članstva zapustili vrste jamske reševalne čete našega rudnika, nagovoril Avgust Terglav, vodja reševalne postaje našega rudnika in centralne jamske reševalne službe slovenskih in hrvaških rudnikov pri njem. Že prej pa je Rudarski oktet RLV zapel dve pesmi o težkem in častnem rudarskem poklicu in tako je tudi letos ta tradicionalna prireditev ob dnevu rudarjev 3. juliju pri nas vse od začetka bila primerno privzdignjena nad vsakdanjost.

Na njej so bili prisotni tudi predsednik poslovnega odbora RLV Franc Avberšek, tehnični vodja in član poslovnega odbora RLV Franc Žerdin, glavni inženir proizvodnje RLV Ivo Čuljak in Slavko Janežič, svetovalec poslovnega odbora RLV za tehnična vprašanja in predavatelj na ljubljanski fakulteti za rudarstvo.

Na tem tradicionalnem srečanju ob dnevu rudarjev torej tudi letos niso manjkali najbolj odgovorni - in tudi zelo zaslužni - za dobro organizacijo in ugled jamske reševalne dejavnosti pri našem rudniku. Vendar kljub temu, da je ta dejavnost pri našem rudniku nesporno dobro razvita in uživa zelo velik ugled daleč naokrog, je pred začetkom podeljevanja tradicionalnih priznanj jamskim

Franc ŽERDIN: "Terglav je lepo rekel, da v zadnjem obdobju v rudniku nismo imeli akcij..."

Po številu vseh udeležencev je to srečanje bilo letos precej skromno, podeljevanje tradicionalnih priznanj jamskim reševalcem jubilarntom pa kljub temu nič manj svečano - gotovo tudi zaradi nastopa Rudarskega okteta RLV pred njim.

MOJ OČE JE RUDAR

Moj oče je rudarski tehnik. Zaradi poškodb je že velikokrat bil na bolniškem dopustu.

Včasih moj ata zasluži kar precej denarja.

Z nočnega dela pride domov ob šestih zjutraj, zelo utrujen. Delo rudarja je naporno in zelo nevarno, čeprav mu pri njem pomagajo različni stroji.

Aleš Sebanc, 5. razred
Osnovne šole XIV. divizije
v Titovem Velenju

reševalcem jubilentom na tem srečanju magister Franc Žerdin v imenu vodstva reševalne dejavnosti pri našem rudniku med drugim dejal:

"Reševalna četa Rudnika lignita Velenje uživa v Jugoslaviji, pa ne samo v Jugoslaviji, pač pa tudi širom po Evropi, izredno velik ugled, pridobljen na osnovi uspešnih akcij, dobrega izobraževalnega dela, svoje opremljenosti.

Oprema naše čete je gotovo ena najbolj sodobnih. Najbrž tudi med opremami jamskih reševalnih čet po evropskih rudnikih; vsaj tistih, ki jih poznam...

Mislil, da je to delo, da so to rezultati; tudi takšni rezultati, da bo potrebno zelo veliko napora, zelo veliko znanja, da to, kar je bilo doseženo, obdržimo.

To znanje, te dosežke pa moramo znati ponuditi tudi drugim; ne da bi kaj zaračunavali, temveč v tem smislu, da bi na naših izkušnjah učili druge, da bi znali dosegati podobne rezultate našim.

Mislil, da nam bodo za to drugi rudniki hvaležni in da bodo takšno pomoč tudi sprejemali, akceptirali.

Naša jamska reševalna četa je zelo veliko pridobila pri ugledu tudi zaradi reševalne akcije v rudniku Aleksincu. V njem, mislim, so naši reševalci pri reševanju odigrali pomembno vlogo; tudi naše vodstvo reševanja, ki je bilo tam prisotno. To pomembno vlogo nam danes priznava cela Jugoslavija, pa kakorkoli je že razbita; mislim, da pri priznavanju takih priznanj pa v Jugoslaviji je dovolj enotnosti...

Sploh je naša reševalna četa v zadnjem letu dni dobila veliko priznanj - od jugoslovanskega predsedstva in izvršnega sveta pa od rudnikov v Srbiji, od gospodarske zbornice, od civilne zaščite...

Vendar Terglav je lepo rekel, da v zadnjem obdobju v rudniku nismo imeli akcij. In kolikor se človek tega zelo veseli, si tudi želi, da jih tudi v naprej ne bi bilo.

Reči moram, da si jaz tega najbolj želim. Vendar pa me je strah, da se zaradi take želje ne bi uspravali. Malo sem namreč analiziral ogenj, ki smo ga pred dvema dnevnoma ali tremi imeli zunaj, ne površini, blizu Starih Prelog, in ugotovil, da smo še vedno potrebovali veliko časa, praktično kar tri četrt ure, da smo odkrili, kje gori.

Spet je bil to ravno tisti čas okrog druge, poltretje ure popoldne, ko ljudi v jami zaradi zamenjave delovne izmene ni bilo...

Povedati hočem, da me je malo strah, da se ne bi uspravali vsi skupaj in predolgo čakali, kadar je treba ukrepati.

Delajmo tako, in vi ste predvsem poklicani za to, da bomo učili sodelavce, kako delati in se varovati, da reševalne akcije ne bodo potrebne.

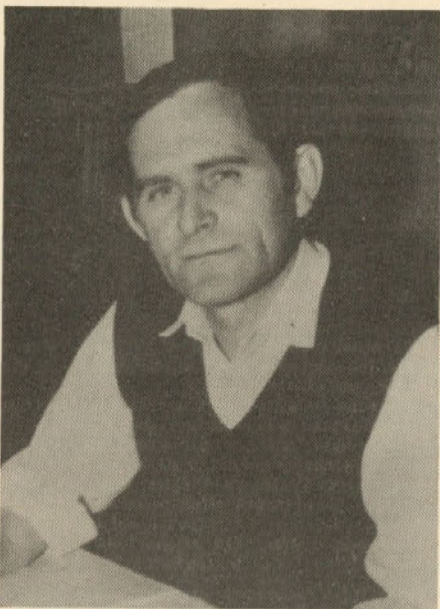
Intenzivno delajmo v tej smeri, vendar bodimo tudi pripravljeni, kot da bi bila akcija danes.

Reševalna četa mora postati najbolj zdravo, najbolj zanesljivo jedro kolektiva, vedno, vsak čas sposoben reagirati tako, da bo rudniku najbolj v korist, rudniku in vsem v našem delovnem kolektivu, pa ne samo našem..." /R. B./

UGODNO PROdam avto ŠKODA 120 L, letnik 1988, s prevoznimi 25 tisoč kilometri, odlično ohranjen zaradi shranjevanja v garaži.

INFORMACIJE: dopoldne in popoldne po telefonu (063) 854-750.

VINKO ČAJIČ

(Portret jamskega reševalca)

Leta 1965 je v Banjaluki končal osnovno šolo. Leta 1969 poklicno rudarsko šolo v Zagorju ob Savi. Leta 1972 srednjo tehnično rudarsko šolo v Velenju. Leta 1983 študij ob delu za inženirja rudarstva pri rudarski fakulteti v Ljubljani.

Vmes so še drugi pomembni mejniki na njegovi poklicni poti.

Sredi leta 1976 je opravil strokovni izpit za nadzornika v metanskih jamah. Februarja 1985 izpit za tehničnega vodja v metanski jami.

Vse od 15. 2. 1976 pa je aktivni jamski reševalec, član jamske reševalne čete Rudnika lignita Velenje.

Torej spada med jamske reševalce našega rudnika, letošnje jubilate 15 let aktivnosti pri jamskem reševanju, katerih je vseh, skupaj s njim, štirinajst; ob osmih jubilarjih 5 let, enem jubilarntu 10 let in enem kar 17 let aktivnosti (Alojz Šeliga!)

Rodil se je 2. maja 1949 v Slavički, vasi, bolj hriboviti kot ne, s kakšnimi petdesetimi hišami, oddaljeni 22 kilometrov od Banjaluke.

V svojem rodnem kraju pa je živel le sedem let; potem se je cela družina - mama, ata, on, starejši brat - preselila v Banjaluko.

Pobudo za preselitev je dal brat, takrat že delavec v Banjaluki, pri kar velikem podjetju za obdelavo kovin in strojogradnjo.

Za precej veliko družino so življenjske razmere v kraju, kakršna je bila vasica Slavička, bile tudi kaj malo perspektivne. Oče je bil kmet, kmetje so bili tudi drugi v vasi, pretežno z malo zemlje. Pšenica, krompir - to sta bila njihova glavna pridelka. Gozda so imeli le kakšno zaplato in še to le posamezniki. Dohodek je zaradi tega večinoma pri vseh bil bolj pičel; samo za nakup najpotrebnejšega - olja, sladkorja, soli, obleke, obutve. Delavstva ni

bilo in ga bojda tod še sedaj skorajda ni. Vedno so mladi ljudje želeli in tudi morali oditi za kruhom v svet; v Banjaluko, v Zagreb in še dlje - proti Ljubljani, Kranju...

Najstarejši Vinkov brat, rojen leta 1933, si je, recimo, najprej služil kruh v kmetijskem kombinatu Topolovac, potem pri Brači Kavurić, znani zagrebški montažni firmi tudi pri nas, nazadnje - vse do upokojitve - pa pri termoelektrarni na nafto v sklopu Elektroprivrede Sisak. Od vseh štirih bratov skupaj pa sta dva ostala v Banjaluki. Najdlje je tako odšel za poklicem, kruhom in srečo Vinko. A na prvi postaji svoje poti po svetu, v Zasavju, se ni za dolgo ustavil. Samo dva meseca in sedemnajst dni je po končani poklicni rudarski šoli delal v trboveljskem premogovniku, potem pa je že krenil dalje, v šolo za rudarske tehnike pri RŠC Velenje.

Delavec Rudnika lignita Velenje je postal 1. avgusta 1972, torej takoj po končani srednji tehnični rudarski šoli, in po zaposlitvi v njem do odhoda na služenje vojaščine opravljal nadzorniška pripravniška dela v vzhodnem polju jame Preloge. Od aprila 1975, ko se je vrnil iz JLA, pa je vse do sedaj zaposlen pri zračenju južnega krila jame Preloge; to je tam pod Družmarjem in Gaberkami.

Skraja je pri zračenju jame Preloge - jug bil še nadzornik pripravnik, nato odgovorni nadzornik in obratni tehnik, potem ko je že kot rudarski inženir opravil še strokovni izpit za tehničnega vodja v metanski jami, pa je začel opravljati poslovodska dela in ta dela opravlja tudi še sedaj.

Delo pri jamskem zračenju je zelo odgovorno, ker zračenje je za delo ljudi globoko pod zemljo pač prvi pogoj. In zaposleni v našem rudniku pri zračenju svoje delo tudi opravljajo zelo odgovorno. To dokazuje njihova uspešnost pri zagotavljanju normalnih klimatskih razmer v jamskih prostorih našega rudnika.

Za Vinka Čajiča pa še posebej velja, da gleda na delo pri jamskem zračenju kot na zelo odgovorno in ga tako tudi opravlja. Kajti že takoj, ko se je zaposlil pri jamskem zračenju, je začutil potrebo, če že ne kar dolžnost, da prispeva k zagotavljanju normalnih klimatskih razmer v jamskih prostorih še s sodelovanjem pri jamski reševalni dejavnosti. In tej njegovi potrebi lahko pripišemo tudi že toliko let njegovega aktivnega članstva v jamski reševalni četi našega rudnika.

"Vseskozi sem že aktiven jamski reševalec," pravi, "posebno dolgo kot član protipožarnega voda jamske reševalne čete našega rudnika, ki je specializiran za gašenje vseh jamskih požarov.

Naš vod ima sedaj tri 6-članske ekipe, vodi pa ga inženir Marjan Hace, ki je tudi vodja celega obrata našega rudnika Zračenje. V četi pa sta poleg našega voda še ekipa za zveze in ekipa za prvo pomoč.

Protipožarni vod jamske reševalne čete sodeluje z gasilsko četo RLV; z njo ima tudi 3 skupne vaje na leto."

O svojih doživetjih na jamskih reševalnih akcijah pa je Vinko poudaril, da nikoli ne bo pozabil izkušnje, ki jo je doživel na koti +225 jame Pesje ob ponovnem odpiranju izoliranega področja zaradi požara, ki je 26. julija 1978 nastal ob jamskih izvoznih trakovih 11, 20 in 30 v Pesju, in izkušnje,

ki jo je prestal na koti -108 centralnega dela jame Preloge ob ponovnem odpiranju izoliranega področja zaradi požara, ki je 30. oktobra 1987 izbruhnil na tej koti in se potem razširil vse do zračilnega jaška Šoštanj. Saj prva od teh izkušenj bi ga bojda po vsej verjetnosti stala življenje, če mu drugi reševalci ne bi pravočasno pomagali oditi iz ogroženega področja. Pri drugi od teh preizkušenj pa je moral premagati že kar nečloveške telesne napore.

Vinkov vsakdanji delovni dan!

Ob 4.30 vstane. Ob 5.00 gre na avtobus. Že kmalu po prihodu na delo pa uredi prenos dela nočne izmene delavcev na svojem delovnem območju dopoldanski izmeni in nato v jami vse tja do poldneva kontrolira delo nadzornikov na svojem delovnem območju in sodeluje s svojimi partnerji - poslovnimi odkopov, jamskega transporta, jamske mehanizacije, priprav, poleg tega pa še z izvajalci del za zračenje od drugod; na primer iz Rudarske gradbene dejavnosti Trbovlje in Geološkega zavoda Ljubljana.

Po prihodu iz jame ga čaka ureditev delovnega naročila za popoldansko in nočno izmeno delavcev na njegovem delovnem področju in posvetovanje o delovni problematiki zračenja z vodjem rudniškega obrata Zračenje in katerim od projektantov za ta obrat v razvojno-tehničnem sektorju strokovnih služb rudnika.

Potem doma pa tudi še ni popolnoma rešen svojih delovnih obveznosti, saj mora vedno biti dosegljiv za nujno intervencijo na svojem delovnem območju.

Stanuje v enem od rudniških blokovnih 3-sobnih stanovanj v goriškem delu Titovega Velenja, z ženo Ljubico in hčerko Vesno; iz prvega zakona pa ima 10-letnega sina Borisa.

Ljubica je ekonomska tehnica, zaposlena v velenjskem centru srednjih šol, in tako mala, le dobri dve leti stara Vesna mora vsak dan, medtem ko sta starša na delu, biti v varstvu.

Varstvo za Vesno sta si z Ljubico uredila pri Oblišarjevi Lojzki in sta z njim nadvse zadovoljna.

"Lojzka, ženska v najlepših letih, z močem, zaposlenim v ESO, ima v varstvu na domu pet do šest otrok in skrbi zanje, da si boljše ne moreš želeči," je dejal Vinko.

"Pa še čistobližu našega bloka je varstvo pri njej.

Res, z Ljubico sva zadovoljna z njo. Vesna bi včasih, ko prideva ponjo, rada kar ostala pri Lojzki... Da veš, kako dobro kuha za otroke, ki jih ima v varstvu, kako urejeno ima vse zanje, kako hodi na sprehode z njimi!" jo je hvalil.

Torej: rudnik, in vse povezano z njim, družina in še vedno študij ob delu, saj Vinko hoče postati diplomirani inženir rudarstva - v tem krogu se Vinko suče življenje. Pa še po enem, ki je bil nekoč zanj še posebno izrazit... Vinko je svoj čas bil tudi atlet, da si mu že kar težko našel par!

Teki na dolge proge do vključno malega maratona so bili njegova športna disciplina.

Dvanajst let se je sistematično ukvarjal s teki in v njih tekmoval za Atletski klub Velenje.

Dosegal je tudi lepe rezultate - na republiških in državnih prvenstvih v

krosu, na tradicionalnih malih maratonih po vsej državi; na primer kumrovškem, šemovaškem, fruškogorskem, kadi-njaškem.

V letih svojega članstva pri velenjskem atletskem klubu skoraj nikoli ni manjkal tudi na tradicionalnem pohodu "ob žici okupirane Ljubljane" oziroma "po poteh partizanske Ljubljane", kakor se ta pohod imenuje zadnja leta.

Stanko Koselj, Tone Vedenik, Milan Balek, Jakob Grošelj so bili njegovi kolegi pri mnogih tekmovanjih za barve Atletskega kluba Velenje.

Tega se spomni tudi bivša dolgoletna predsednica Atletskega kluba Velenje Vera Zupančič.

Zdaj ko Vinko že ni več ravno mladenič, pa se je vnel za planinarjenje. Bajta sta on in njegov kolega Milan Balek, ki je sicer doma v Murski Soboti, kar za dobro malo južno opravila s celo šaleško planinsko potjo; torej z vsemi približno 150 kilometri poti od Titovega Velenja do Hude luknje in potem čez Smrekovec in naprej naokrog do Kavčiča v Šaleku nazaj.

Na svojem planinskem kilometrskem števcu ima Vinko že odsukano tudi večino slovenske planinske transverzale in posebej koroško in zasavsko planinsko pot pa cel šop potepanj po Savinjsko-Kamniških Alpah.

Tudi pri naših delavskih športnih igrah je bil Vinko vseskozi aktiven; dolga leta tudi kot športni referent v RLV - Zračenje.

Delavci iz tega dela RLV so se vsem, ki spremljamo tekmovanja v okviru naših delavskih športnih iger, vtisnili v spomin zlasti kot odlični tekmovalci v vlečenju vrvi, saj so bili v kombinatu kar 5 let nepremagljivi v tej disciplini.

V prostem času torej Vinko nikoli ni imel belih lis in jih nima tudi sedaj. Niti takrat, kadar ima več prostih dni skupaj, ker tedaj pa gre z družino v Prijedor, kjer si z Ljubico na krpi sveta, Ljubičini dediščini po očetu, gradiata družinsko hišico.

Nekaj povrtine in rož - to že sedaj imata pri svoji hišici, ki si jo gradiata v Bosni.

"Ko bom v pokoju;" pravi Vinko, "to je čez kakšnih deset let - pa bomo imeli še nekaj malih domačih živali. In psa, velikega, volčjaka.

Želim si imeti nekaj svojega, svoje ljudi, čisto svoj zasebni svet. Kajti že v deških letih sem ostal brez staršev pri starejšemu bratu v Banjaluki, ker je mama kmalu umrla - ko sem hodil v četrti razred osnovne šole; ko sem hodil v šesti razred, pa je umrl še oče.

Njegov pogled na prihodnost!

Skrbi in bojazni mu zbuja. Sicer pa, komu jih ne? Časi so taki, da se nikogar in ničesar ne moreš trdno oprijeti. Ves svet, vsaj zahodni, bi rad čimbolj lagodno in bogato in v čistem okolju živel, pa je veljalo in še vedno bo, da je ni vrtnice brez trnja.

Le iz lajn politikantskih politikov, poprejšnjih ali zdajšnjih, se utegnemo nalesti prepričanja, da je mogoč svet, ki bo za vse ali skoraj vse rešen nasprotij lagodnega, bogatega, čistega, lepega, dobrega - skratka, nasprotja sreče.

Vinka konkretno seveda skrbiyo manj večnostne stvari; na primer to, ali se

sedanji slovenski parlament in vlada sploh nameravata lotiti vprašanja dolgoročnega razvoja slovenskih premogovnikov in na kolikšen letni odkop premoga sploh lahko mislijo velenjski rudarji v prihodnjih 10, 20, 30 letih, zakaj postaja za naš rudnik nenadoma zelo aktualno tudi vprašanje presežkov delavcev, kako bomo to vprašanje sploh reševali, kaj bo z našo mladino - z generacijo, ki dozoreva za delo in samostojno življenje - če bodo zaposlitvene možnosti zanjo še dalj časa slabe, kdo bo sedaj zaposlenim po odhodu v pokoj sploh polnil pokojninski sklad, če bo število mladih delavcev med vsemi zaposlenimi še naprej stagniralo.

In še bolj konkretna vprašanja, ki skrbiyo Vinka, in kot pravi, vsakega našega delavca v RLV, ki malo širje razmišlja... Bo ekološka sanacija TEŠ postala tudi prednostni družbenogospodarski cilj v republiki? Kaj bo z realiziranjem programa odpiranja jame Šoštanj? Kaj sploh čaka RLV to jesen z vidika praktične reorganizacije?

Se pravi, veliko je tega, kar zbuja skrbi ne samo Vinku. /R. B./

Srečanje upokojenih delavcev našega rudnika

To tradicionalno srečanje pred dnevom rudarjev 3. julijem pri nas je bilo letos v petek zvečer in v noč, 29. junija, v Delavskem klubu, povabilo nanj pa so prejeli vsi upokojeni delavci RLV v obdobju 10. junij 1989 - 10. junij 1990. To je že treba povedati, kajti tu in tam je bilo mogoče slišati:

"Upokojen sem bil še pred 3. julijem, pa me niso povabili."

Tisti delavci RLV, ki ste bili upokojeni med 10. junijem in 3. julijem letos, boste torej zajeti med povabljeni na tako srečanje prihodnje leto; skupaj z vašim zakonskim partnerjem, saj povabilo na tako srečanje velja tudi za zakonskega partnerja upokojenega delavca.

Toliko za uvod zapisa o tem letošnjem srečanju ob stanovskem prazniku rudarjev na Slovenskem pri nas, za katerega je mirne duše mogoče reči, da je potekalo zares v izvrstnem razpoloženju vseh, ki s(m)o se ga udeležili.

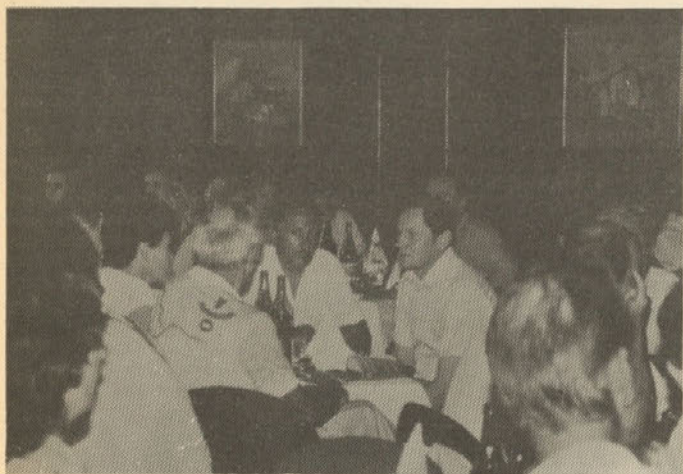
Je pač vsa zbrana družina bila takšna, da si je znala ustvariti prijetno, družabno klimo. Poleg tega pa je bilo srečanje tudi izvrstno organizirano in programsko pestro in bogato.

Povabljenim na to srečanje je ob prihajanju nanj igrala Rudarska godba Velenje. Znotraj, v Delavskem klubu, pa so jih pričakale lepo pripravljene mize za pogostitev. In ko so si počasi izoblikovali omizja in se pri njih namestili tako, da so se počutili udobno, je strežno osebje Delavskega kluba takoj začelo prinašati na mize pijačo in jedi. Šele potem, ko so se podprli z vsem prinesenim na mize, pa je prišel na vrsto svečani del srečanja - nastop Rudarskega okteta RLV, za njim govora Jožeta Kožarja, predsednika sindikata RLV, in Franca Avberška, predsednika poslovnega odbora RLV, ter poleg razdeljevanje tradicionalnih priznanj in simboličnih rudarskih svetilk za delavce RLV ob upokojitvi.

Povabljenim na srečanje upokojenih delavcev RLV se ob prihajanju pred Delavski klub ni mudilo odditi vanj - raje so nekaj časa poslušali igranje naših rudarskih godbenikov.

Taka organizacija - najprej, da se človek za dobro razpoloženje podpre, in potem svečani program - pa je tudi lahko pripomogla, da so se ljudje razživelili in potlej še dolgo niso šli narazen. Krog najbolj razgretih za zabavo je vztrajal pri njej kar krepko čez polnoč. In zakaj tudi ne bi vztrajal, saj življenje je kratko in človek le enkrat živi in doživi čas, ko se lahko poslovijo od delovnih obveznosti, ki jih je moral opravljati iz dneva v dan in iz meseca v mesec leta in leta. In če so bile to delovne obveznosti, vezane na jamo, na opravljanje težkega in nevarnega rudarskega poklica, potem je še razlog več, da se človek od njih počestno poslovijo. Tako mu na to slovo ostane tudi lep in trajen spomin.

V Delavskem klubu kmalu potem, ko so se udeleženci srečanja že "razkomodili" za mizami, ter med podeljevanjem priznanj in simboličnih rudarskih svetilk upokojencem (in upokojenkam)

Je pa organizator poskrbel tudi za dobro netilo zabave na tem srečanju, ko je za igranje in petje na njem najel narodno-zabavni ansambel Šaleški fantje. Saj letos ima ta ansambel iz naših domačih logov za sabo že 20 let delovanja in je zato na svojih nastopih še posebno prizadeven.

Na tej naši prireditvi se je tudi resnično izkazal. Takoj ko je začel igrati, je resda eden od udeležencev srečanja zagodrnjal, češ, ali fantje ne vedo, da igrajo, da bi zaplesali penzionisti s svojimi "samimi", ki tudi niso več petnajstletnice. A potem je še njemu pričelo ugajati, da so kot za stavo igrali skoraj same hitre. Pa ne le klasične, ampak tudi čisto moderne.

Mimogredel

Ansambel Šaleški fantje sedaj sestavljajo Franc Žerdoner (harmonika, klaviature, vokal), Erika Potočnik (vokal - pevka), Martin Adrinek (trobenta, bobni), Ivo Gajšek (ritmična kitara, vokal), Edi Fidler (klarinet, saksofon), Rudi Natek (vokal, trobenta) in Bojan Klemenčič (basovska kitara, bariton).

Še nekaj odlomkov iz obeh govorov na srečanju!

Iz govora Jožeta Kožarja: Drage upokojenke in upokojenci, spoštovane zakonske partnerke in partnerji, vsaka prireditelj, ki jo rudarji organiziramo v počastitev našega stanovskega praznika, je dogodek, ki ga njeni snovalci pripravljajo z veliko skrbjo in odgovornostjo. Za srečanja naših upokojencev od dnevu rudarjev pa to velja še posebej...

Drage upokojenke, spoštovani upokojenci, ali ste v teh dneh že premišljevali, s čim ste začeli delati in živeti tam v davnih petdesetih ali na začetku šestdesetih let? Ste premislili, kako težak je bil tisti začetek, ker vam kljub mladostni neugnanosti in dvema zdravima in pridnima rokama ni dajal razloga za tak optimizem, kakršni so današnji sadovi vašega dela.

Bi si danes, ko vas preveva življenjska modrost ljudi v zrelih letih, upali napovedati tak razvoj ...

Nameste doline z razsejanimi polji, blatnimi kolovozji in pogosto nepredvidljivo reko Pako, ki je rada odnašala sadove trdega kmečkega dela, za vami ostaja sodobno mesto z mnogimi lepimi objekti, z industrijo, ki nam je rezala - in nam bo tudi v prihodnje - dovolj debel kos kruha, pa z objekti za razvedrilo in preživljanje prostega časa.

Saj res; premišlujete kaj o stotinah in tisočih urah udarniškega dela, ki so tudi za vse to bili potrebni?

Pri vseh teh rezultatih je, vsaj za mene, povsem neodgovorno, da ne rečem noro, nekateri pa bi rekli brezbožno, govoriti o minulih štirih desetletjih kot o času, ki ga za slovenski narod ni bilo, oziroma da bi bilo boljše, če ga ne bi bilo.

Takšne ocene in kvalifikacije je treba prepustiti sodbi zgodovine, saj doslej je zgodovina še vedno znala dogodkom in rezultatom nekega časa odmeriti pravo vrednost.

Drage naše upokojene sodelavke in sodelavci, tisto, kar vas neglede na različne pomisleke lahko še posebno radosti, je dosežena stopnja razvoja v vašem in našem podjetju, v Rudniku lignita Velenje.

Sicer je že res, da je bil ves povojni razvoj RLV vedno bolj ali manj odvisen od vsakokratnih potreb slovenske družbe po našem premožu. Toda tisto, zaradi česar ste lahko radostni, je treba pripisati prav temu, da ste neglede na vse zanke imeli dovolj moči in znanja za oblikovanje takih razmer, ki naš rudnik uvrščajo med najmoderneje in najuspešnejše v državi ter širše v Evropi.

Zadnje čase sicer tudi ta segment našega dela postaja predmet kritike, zlasti nekaterih članov nove slovenske vlade, kar pa nas posebej ne preseneča. Res je, da morata naše delo in razvoj odslej bolj temeljiti na načelih, ki veljajo za tržno gospodarstvo, in kritikam v tem smislu tudi nikakor ne bomo oporekali, če bomo vedeli, kakšna bo tudi dolgoročnejša strategija razvoja slovenskega energetskega gospodarstva.

Prav gotovo se še mnogi med vami spominjajo ne tako oddaljene preteklosti, ko je nekaj sto vaših sodelavcev odšlo s trebuchom za kruhom zaradi neke nove energetske politike, potem pa smo morali na vrat na nos novačiti delavce širom po Jugoslaviji za delo v našem rudniku.

Sedanja energetska politika, če temu sploh lahko rečemo politika, ima vsaj v nekaterih podrobnostih enake tendence.

Sindikat RLV - in v njegovem imenu vam nocoj govorim - ima do teh problemov dovolj jasna stališča...

Sedanje likvidnostne razmere, ki naj bi bile menda izključno naš problem, nas siliijo v razmišljanje o dobrotamernosti vlade pri razreševanju problematike premogovništva; dolgotrajno sramežljivo namigovanje, naj bi problem rešili z javnim dolgom, namreč dopuščajo po naši oceni možnosti za kaj nevarne špekulacije...

Vse naše dileme in male možnosti za njihovo reševanje so prizadele tudi nekatere med vami. Takrat, ko poslovodni delavci začnejo dokazovati, da je v podjetju toliko in toliko delavcev preveč, namreč šalo vzame hudič.

In to se nam je zgodilo prav letos ter povzročilo tudi kolektivno vztrajanje za upokožitev vseh delavcev, ki so izpolnili formalne pogoje za to.

Problematiko presežka delavcev smo torej začeli razreševati tam, kjer je bilo navidezno najmanj boleče...

Naj končam!

Kot sem že dejal, ostaja za vašo generacijo, ki zapuščajo naše vrste, neprecenljivo bogastvo. In ta ugotovitev naj vam bo v uteho tudi takrat, ko bodo - če bodo - "iznajditelji novega sveta" zaplesali svoj čarovniški ples...

Hvala za vse, kar ste prispevali k obogatitvi naše preteklosti in sedanjosti in srečno!

In iz govora Franca Avberška: Kožar v svojem govoru nekaj ni poudaril. Namreč to, da o Rudniku lignita Velenje govorijo sedaj vse mogoče - da

nas vrag jemlje, pa ne vem, kaj vse še.

V imenu poslovnega odbora rudnika, ki verjetno najbolj pozna stanje razmer v rudniku, vam lahko zatrdim, da za sabo puščate kolektiv, ki ima zelo trdne temelje in dovolj jasno perspektivo pred sabo, tako da ni treba imeti kakšnega posebnega strahu, da bi Rudnik lignita Velenje šel k vragu, kakor nekateri mislijo in si želijo...

Res pa je, da je vse, kar se dogaja v našem gospodarstvu, terjalo približno 20-odstotno zmanjšanje proizvodnje rudnika...

Toliko zmanjšano proizvodnjo mislimo na izziv slovenske vlade planirati dolgoročno...

A tudi letna proizvodnja nekaj prek 4 milijone ton premoga ne bo lahka naloga. Vendar prepričan sem, da bo kolektiv Rudnika lignita Velenje ob vsem znanju in izkušnjah, ki jih premore, pa ob opremljenosti jame, kakršna je, tej nalogi kos.

Sicer pa ostajamo pri ciljih, ki smo si jih zadali.

Med našimi glavnimi cilji je kontinuiteta proizvodnje; sedaj, kot že rečeno, ne več na nivoju 4 milijone 700 tisoč ton premoga na leto, ampak na nekoliko nižjem nivoju.

Drugi naš cilj je večja varnost pri delu v rudniku in večja humanizacija dela v njem; želeli bi tudi, da bi vsi vi, ki ste sedaj bili upokojeni, odšli v pokoj normalno, ne pa da ste bili nekateri invalidsko upokojeni...

Naša najpomembnejša naloga pa je: delati konkurenčno in rešiti ekološke probleme, naše in skupne s TE Šoštanj, da bi živeli zadovoljno ne samo rudarji, ampak tudi drugi, ki živijo in delajo v prostoru, v katerem ima kaj vpliva naša dejavnost... /R. B./

ODŠLI SO V POKOJ

Živorad MLADENVIČ,
upokojen 19. maja

Rojen je bil 11. julija 1955 v Golobinju pri Majdanpeku v Srbiji. Poročen z Gordano, rojeno Petrovič.

Od 10. maja 1975 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja

vojaškega roka pa že od leta 1973. Leta 1975 se je zaposlil kot nekvalificiran delavec v Jamskem transportu in delal v njem do upokojitve.

Leta 1985 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača.

Jožefa CVIRN,
upokojena 31. maja

Rojena je bila 6. februarja 1938 v Šmartnem na Pohorju.

Mati dveh otrok: leta 1958 rojene Hedvike in leta 1959 rojenega Martina.

Od 1. julija 1978 je neprekinjeno delala kot polkvalificirana kuharica v Družbenem standardu.

Janez MERC,
upokojen 1. junija

Rojen je bil 9. decembra 1937 v Strmcu pri Ptujju. Poročen z Stanislavo, rojeno Novak.

Od 12. julija 1965 je neprekinjeno delal v RLV, z dvema prekinitvama pa že

od leta 1957.

Leta 1965 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1968 je bil premeščen med uslužbence Jame zahod, leta 1975 v temeljno organizacijo pomožnih dejavnosti jamske proizvodnje RLV Storitve in leta 1977 v Zračenje, kjer je delal do upokojitve; kot poslovođa.

Leta 1968 je opravil izpit za jamskega nad-

zornika v metanskih jamah.

Sodeloval je tudi na udarniških delovnih akcijah in bil aktiven v družbenopolitičnih organizacijah in samoupravnih organih. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Jože FERARIČ,
upokojen 4. junija

Rojen je bil 28. marca 1939 v Otiškem vrhu pri Dravogradu. Poročen z Lojzko, rojeno Zupanc.

Od 31. julija 1961 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja

vojaškega roka pa že od leta 1959. Leta 1961 se je zaposlil kot kvalificirani ključavničar pri Jamski mehanizaciji. Leta 1974 je bil premeščen v skupne službe rudnika in leta 1985 spet k Jamski mehanizaciji in delal pri njej do upokojitve.

Leta 1972 je končal delovodako šolo strojne stroke.

Precej je sodeloval tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Oto KUCHAR,
upokojen 4. junija

Rojen je bil 22. marca 1936 v Ložnici. Poročen z Marijo, rojeno Štajner.

Od 16. februarja 1959 je neprekinjeno delal v OZD REK. Zaposlil se je kot kvalificirani strugar v ESO.

Marca 1959 je bil premeščen k Jamski mehanizaciji RLV in maja 1959 zopet v ESO, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1977 je opravil izpit za visoko kvalificiranega strugarja.

Sodeloval je tudi na udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v OZD REK.

Vitomir PEKIČ,
upokojen 4. junija

Rojen je bil 1. decembra 1935 v Golobinju pri Majdanpeku v Srbiji.

Od 4. decembra 1970 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v Jami zahod.

Leta 1986 je bil premeščen v Jamo Škale in leta 1989 v Jamo Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1971 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1973 še za kvalificiranega kopača.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Rudolf ŠKOFLEK,
upokojen 7. junija

Rojen je bil 15. maja 1942 v Vinski gori. Poročen z Jožico, rojeno Viher.

Od 1. julija 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod.

Maja 1975 je bil premeščen v Steber 8, oktobra 1975 v Jamo vzhod in leta 1986 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1970 še za kvalificiranega kopača.

Sodeloval je tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Jože KOREN,
upokojen 9. junija

Rojen je bil 13. oktobra 1940 v Nemčiji. Poročen z Pavlo, rojeno Brodnik.

Od 9. aprila 1984 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot voznik viličarja v Jamski mehanizaciji in delal v njej do upokojitve.

Florjan MEH,
upokojen 13. junija

Rojen je bil 3. februarja 1942 v Ravnah pri Šoštanju. Poročen z Marijo, rojeno Hliš.

Od 12. maja 1964 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja

vojaškega roka pa že od leta 1961.

Po poklicu sicer kvalificirani krojač, z dobro polovico leta izkušenj pri pomožnih kopaških delih na odkopih v vzhodnem odkopnem polju RLV, se je leta 1964 zaposlil v jamskem delu Klasirnice, kjer je delal do upokojitve.

Aktiven je bil tudi v samoupravnih organih in pri sindikatu.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in priznanja za prizadevano delo v akciji za čim večji odkop premoga v letu 1982.

Anton PODJAVORŠEK,
upokojen 14. junija

Rojen je bil 11. junija 1939 na Paškem Kozjaku. Poročen z Albino, rojeno Tasič.

Od 6. maja 1963 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran

kopač v Jami zahod. Leta 1966 je bil premeščen v Jamo vzhod in leta 1977 v Zračenje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1973 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Franc HRIBERŠEK,
upokojen 14. junija

Rojen je bil 11. marca 1940 v Šoštanju. Poročen z Antonijo, rojeno Šumah.

Od 10. februarja 1965 je neprekinjeno delal v OZD REK, s prekinitvijo zaradi služenja vojaškega roka pa

že od leta 1959.

Leta 1965 se je zaposlil pri jamskih pripravah v RLV in delal pri njih do upokojitve. Leta 1967 je opravil izpit za kvalificiranega kopača, leta 1970 za jamskega reševalca in leta 1975 še za strelca v metanskih jamah. Precej je sodeloval tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, priznanja v akciji za čim večji odkop premoga v letu 1982 ter medalje dela.

Albert JELEN,
upokojen 19. junija

Rojen je bil 9. marca 1941 na Polzeli. Poročen z Marijo, rojeno Petek.

Od 15. oktobra 1965 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1959 - 1960.

Leta 1965 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1973 je bil premeščen v Steber 8, leta 1980 v Jamo Škale in

leta 1981 v Jamo Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Aktiven je bil tudi v samoupravnih organih in pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Viktor AUBERŠEK,
upokojen 19. junija

Rojen je bil 19. aprila 1937 v Paki pri Velenju. Poročen z Silvo, rojeno Žibret.

Od 16. avgusta 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Leta 1977 je bil premeščen v Steber 8, junija 1979 v Jamo Preloge in decembra 1979 v Jamo Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1963 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1965 za kvalificiranega kopača in leta 1972 še za strelca v metanjskih jamah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Franc MEH,
upokojen 28. junija

Rojen je bil 17. oktobra 1943 v Gaberkah pri Šoštanju. Poročen z Cirilo, rojeno Krajinč.

Od 14. septembra 1964 je neprekinjeno delal v OZD REK, s prekinitvijo zaradi služenja vojaškega roka pa že od leta 1959. Leta 1964 se je zaposlil kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve. Leta 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1970 še za kvalificiranega kopača.

Sodeloval je tudi pri udarniški izgradnji Velenja, poleg tega pa še pri izgradnji avtomobilske ceste Beograd - Gevgelija.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV ter značke za udarniško delo.

Pripravila Suzana ZUPAN

Naključni pomenek

Sedel je tam na klopi iz lesenih reber pred Slandrovo l tistó zgodnje jutro sredi prejšnjega meseca, se od časa do časa ozrl v nič kaj prida nebo, potem pa pogled nekam odsotno, brez vidnega pravega zanimanja, spet spustil na pašo po peterici pred vhodom v blok v kolesarskih dresih RLV, ki je družno z dvojico brez dresov polnila katrco z vsem mogočim, kar utegne potrebovati pet moških na kolesih, če imajo v načrtu kolesarjenje proti jadranskim priobalnim mestom in potem še po nekaj otokih. Vendar o tej odpravi teh kolesarjev in dvojice za njihovo spremstvo z avtom drugič, v Informatorju - zdaj pa spet k njemu tam na klopi pred blokom Slandrova l v zgornjem delu našega mesta; to je nedaleč od šole Miha Pintarja-Toleda mimo Merxovega kioska navzgor proti gozdu!

"Na slab dan kaže," rečem možakarju in prisredem k njemu na klopi.

"Ne vem, mogoče se bo pa malo razvedrilo. Bi jo mahnil zgoraj pod gozdom k Ribiški koči, če bi vedel, da ne bom moker," odvrne in me vpraša, od katerega časopisa sem, ker ve, da moram imeti nekaj skupnega s kakšnim časopisom. Saj malo prej me je videl z beležko v rokah motati se od enega do drugega od onih tam okrog Renaulta 4, vmes pa sem še šklocal s fotoaparatom.

Ko mu odgovorim, pri katerem listu delam, je koj pri volji, da mi še on kaj o sebi pove za mojo beležko.

"Franc Bolte se pišem," zvem, kdo je. Potem si po vmesnih vprašanjih, ki mu jih postavljam, zapisujem:

"Od leta 1979 sem v penziji; to je bilo zadnje celo leto, ko sem še delal - na šahtu, kje pa drugod!

Kopač sem bil, gospodar čela, pri ravbar bandi sem delal. Po celi jami sem že bil, dokler me niso penzionirali.

Še pridem skupaj z rudniškimi ljudmi - s Sobočanom, Karlom Martinškom, Vinkom Miklavžinom...

Tam od Mirne na Dolenjskem sem po rodu in sem skušal najprej rudnik Senovo, potem Trbovlje, od leta 1959 pa sem bil v RLV.

Penzije za silo imam.

Sem letnik 1928, že od mladega s trebuhom za kruhom po svetu!

Leta 1943 je bil oče, vojni referent OF, ustreljen. Verjetno ga je ustrelil domačin. Takrat sem bil v šestnajstem letu.

Doma smo vedno imeli ene dve kravi, prašička. Nekaj vinograda tudi.

Mama je še zdaj živa; lahko jo še kar pohvalim, ker nas je bilo 9 otrok, pa se še tak' drži. Vsi smo delali. Še zdaj grem rad tja - k sestri, ki ima kmetijo; je pa sama z njo.

Štirje pobi in pet deklet nas je bilo in jaz sem že leta 1952 šel od doma - najprej v Senovo, leta 1957 pa v Trbovlje.

Mlajšega brata imam še v Trbovljah. Imel pa

"Bom pa še tak' rekel..." je med pomenkom rad poudaril Bolte.

sem še enega, še mlajšega, ki pa je že umrl - zaradi bbleznj; bajto si je delal, zraven pa še služba, in ga je neslo.

Tudi jaz imam otroke, štiri, dve hčerki in dva sina, že vse po službah. Ena hčerka je študirala ekonomijo in je zdaj v Slovenj Gradcu in tam dela pri kreditni banki. Druga hčerka dela v Gorenju in stanuje na Gorici. Sina pa sta oba na šahtu.

V tem bloku stanujeva z ženo in ona zdaj mirka otroke mlajšega sina, drugače je pa tudi že v penziji, invalidsko; delala je tudi - kot zdaj ena hčerka - v Gorenju.

Po rodu je žena iz Sevnice, spoznala pa sva se v Senovem.

Bom pa še tak' rekel... Spoznala sva se na kožuhi!... Kožuhalo smo in sem ji pomagal kožuhihko na hrbet det' - pa sva se spogledala... Po tistem pa je bila v Krškem konjska dirka in na noč ta dan - še deževalo je - sva se spet videla in dekle je bilo za, pa sem si rekel: naj bo...

Kaj zdaj počnem?

Ribič sem, že dolgo; tako dolgo, da še sam ne vem, od kdaj... Me pa malo roka martra, leva; mi jo je skupaj vleklo, pa so mi jo operirali. A bom že preстал... Sem moral tudi, da sem na šahtu velikokrat bil okrogan, pohvaljen pa od nikogar nikoli, pa sem v penzijo šel direktno iz jame; s čela, od vzdrževanja hemscheidta... Moj zadnji nadzornik je bil Miklavžina...

Dvoje obvestil Ljubljanske banke Splošne banke Velenje

MOŽNOST DVIKANJA GOTOVINE Z DINARSKO HRANILNO KNJIZICO IN S ČEKI LJUBLJANSKE BANKE V POŠTNIH ENOTAH

Ljubljanska banka že vrsto let omogoča vsem, ki varčujejo pri njej, poslovanje z dinarsko hranilno knjižico in dviganje gotovine s čeki tudi pri poštah in enotah na nekaterih območjih.

V Republiki Sloveniji se lahko varčevalci pri bankah bančne skupine Ljubljanske banke za te storitve za sedaj obrnete na vse poštne enote, drugje pa predvsem na priobalno podjetja PTT. Jasneje povedano, svoj denar lahko dvignete v vseh poštah enotah ob obali severnega in srednjega Jadrana, vključno z otoki. Zadnji kraj proti jugu, v katerem ga še lahko dvignete v njih, je Opuzen pri Omišu!

V poštah enotah pa tudi enotah drugih bank, ki pogodbeno opravljajo storitve za varčevalce pri bankah naše bančne skupine (Ljubljanske banke) - lahko dvignete:

- z enim čekom do 500 dinarjev gotovine,
- s hranilno knjižico na ime pa do 1 200 dinarjev na dan.

Če pa ste na hranilno knjižico prenesli osebni dohodek, lahko v enoti, kjer ste to storili, poleg gotovine do navedenega limita dvignete tudi ves prenešeni osebni dohodek.

MOŽNOST DVIKANJA GOTOVINE Z DINARSKO HRANILNO KNJIZICO IN S ČEKI LJUBLJANSKE BANKE V DRUGIH BANKAH

Letos je možnost za to urejena na podlagi pogodb s posameznimi bankami.

Pri izbiranju bank za to je Ljubljanska banka upoštevala predvsem prisotnost enot posamezne banke na območjih, ki so pomembna za varčevalce pri bankah bančne skupine Ljubljanske banke, in njeno zanesljivost.

Z večino izbranih drugih bank je sodelovanje z našo bančno skupino že dogovorjeno, do glavne sezone letnih dopustov pa bodo sklenjene pogodbe še z nekaj drugimi bankami.

Izbrane druge banke, s katerimi je sodelovanje z našo bančno skupino že dogovorjeno, so:

Bjelovarska banka, d. d.-Bjelovar, Dalmatinska banka, d. d.-Zadar, Dubrovačka banka, d. d.-Dubrovnik, Kreditna banka, d. d.-Umag, Jugobanka - Jubbanka, d. d.-Sarajevo in Beograd, Komercialna banka, d. d.-Zagreb, Medjimirska banka, d. d.-Čakovec, Panonska banka, d. d.-Novi Sad, Privredna banka, d. d.-Sarajevo, Privredna banka Zagreb, d. d.-Zagreb, Riječka banka, d. d.-Rijeka, Samoborska banka, d. d.-Samobor, Sisačka banka, d. d.-Sisak, Splitska banka, d. d.-Split, Stopanska banka, a. d.-Skopje, Tuzlanska banka, d. d.-Tuzla, Varaždinska banka, d. d.-Varaždin, Vinkovačka banka, d. d.-Vinkovci, Vojvodanska banka, d. d.-Novi Sad, Zagrebačka banka, d. d.-Zagreb.

V Republiki Sloveniji pa je z dinarske hranilne knjižice in s čeki Ljubljanske banke mogoče dvigati gotovino v enotah A banke, d. d.-Ljubljana, medtem ko pri Komercialni in hipotekarni banki, d. d.-Ljubljana sedaj lahko tako poslužete samo z dinarsko hranilno knjižico.

UGODNO PRODRAM kombinirani otroški voziček svetlo modre barve - za 1 000 dinarjev in z možnostjo plačila v dveh obrokih.
INFORMACIJE: vsak dan popoldan po telefonu (063) 856-095.

Pa se ne bo popravilo, spet bo dež," je rekel, ko sem se odpravil proti centru mesta na delo, ki mi ga registrirajo, in mi navrgel še: "Če bo kaj iz tega, kar sva se menila, v časopisu, mi pa tisti časopis pošlji!" /R. B./

Družabno srečanje delavcev jubilarntov ESO

To srečanje, prirejeno 22. junija opoldne v Delavskem klubu, je bilo podobno svečani seji delavskega sveta RLV ob 3. juliju, kar je tudi razumljivo. Saj 3. julij, dan rudarjev, je bil še lani praznik delavcev vseh delovnih organizacij in delovnih skupnosti REK; torej tudi delavcev takrat še delovne organizacije REK ESO, zdaj pa že pol leta samostojnega družbenega podjetja ESO.

Poleg tega vemo, da je RLV bil rojenica in precej tudi sojenica za ESO in bo verjetno tudi zato med RLV in ESO še naprej veliko medsebojnih stikov.

S temile besedami v svojem govoru na tem srečanju je to dal vedeti tudi glavni direktor ESO Jože Šibanc:

"Bili smo in bomo še naprej tako ali drugače povezani z rudarji."

V svojem govoru delavcem jubilarantom in drugim prisotnim na srečanju pa je med drugim dejal tudi tole:

"Mineva šest mesecev novega obdobja ESO, šest mesecev obdobja, v katerem smo se trudili pri iskanju neizkoriščenih notranjih in zunanjih možnosti za naše boljše poslovanje.

Menim, da je danes pravi dan, da se malo zaustavimo in zajamemo sapo za nove pobude.

Izkoristimo ta dan tudi za proslavo delovnih jubilejev, saj praznovanje teh praznikov je v človekovem življenju posebno praznovanje. To je prilika, da se jubilaranti spomnite na dela, ki ste jih ustvarili zase, predvsem pa za druge, ki živijo z nami.

Kako velik je bil delovni prispevek posameznika, ob tej priložnosti sploh ni treba govoriti, ker za to obstajajo posebne prilike in možnost podeljevanja posebnih priznanj in nagrad.

Prepričan sem, da je vsak izmed vas jubilarntov v dobi 10, 20 ali 30 let dela ustvaril veliko. Seveda pa nobeden ni v preteklih letih dela doživljal samo lepe trenutke in same uspehe. Gotovo je mnogokrat bila veriga uspehov in lepih trenutkov vsakega prekinjena z neprijetnimi dogodki in tudi neuspehi. Razmere so se menjale; pri našem vsakdanjem delu in življenju in delu in življenju ožje in širše družbenopolitične skupnosti. Vsaj na današnji dan pa moramo vsa temna obdobja v preteklosti pozabiti in ugotoviti, da so vendarle prevladale silnice, ki nam dajejo voljo za nadaljnje delo in življenje.

Vaše preteklo delo, spoštovani jubilarnti, cenimo tako mi, vaši sodelavci, ki smo vsak dan z vami, in cenijo ga tudi tisti, ki so z vami samo občasno v stiku. Prepričan pa sem, da ga bodo cenili tudi vsi, ki pridejo za nami v podjetje. Torej vaša prizadevnost pri delu ni bila zaman."

Nekaj besed je jubilarantom in drugim prisotnim delavcem ESO na tem srečanju - med njimi je poleg predsednika delavskega sveta Marjana Kortnika bil tudi predsednik sindikata ESO Mehmed Bečić - spregovoril še gost srečanja - novi predsednik skupščine občine Velenje Pane Semečnik.

Zlasti je poudaril, da starega družbenega političnega in gospodarskega sistema ni več, v novem pa si bodo nosilci gospodarstva morali svoj obstanek in razvoj zagotavljati sami, stvar parlamenta in vlade pa je skrb za primerno gospodarsko infrastrukturo in družbene dejavnosti.

Omenil je tudi, kako pomembne zdaj tudi pri nas postajajo v svetu tradicionalne vrednote - med njimi zlasti lojalnost, poštenost delavca do podjetja. Nato pa je vsem jubilarantom v imenu velenjske občinske skupščine še čestital za delovne jubileje. /R. B./

Modri o preteklosti, sedanosti in prihodnosti

Prihodnost nas vznemirja, preteklost zadržuje. Zato torej nam sedanost uhaja.

PLAUBERT

Prihodnost pripada mnogo bolj srcem, kot duhovom.

HUGO

Na družabno srečanje delavcev jubilarntov ESO je prišel tudi predsednik skupščine občine Velenje Pane Semečnik (v sredini).

Glavni direktor ESO Jože Šibanc pri podeljevanju priznanj jubilarantom - in jubilarntkam

Vseh letošnjih delavcev jubilarntov imajo v ESO na seznamu 88 (26+27+15 pa še 20 z 20 let neprekinjene zaposlitve pri ESO oziroma bivših združenih organizacijah v REK).

S kulturnih prireditev ob 3. juliju

Nocoj je pa en lep večer...

S tem verzom slovenske narodne pesmi je bil prepleten venček zapetih pesmi na letošnjem, po vrsti že osmem koncertu ob 3. juliju pri nas OKTETI RUDARJEM.

Ta koncert pa je letos bil že v soboto zvečer, 9. junija, v dvorani velenjske glasbene šole.

Poleg Rudarskega okteta RLV so na tej prireditvi vsak po tri pesmi zapeli oktet Tosama iz Domžal, oktet Studenček iz Ostrožnega pri Celju, Šaleški oktet iz Šoštanja, Zagorski oktet iz Zagorja ob Savi in Ljutomerski oktet. V sklepnem delu prireditve pa so pod taktirko Cirila Vertačnika, ki ima letos za sabo že celih 40 let svojega umetniškega delovanja, vsi okteti skupaj zapeli še šest pesmi in s tem svojim skupnim petjem še zlasti navdušili poslušalce. /Pripravila Draga Lipuš/

Odprtje razstave ustvarjenih del v velenjski rudarski likovni koloniji

V nedeljo zvečer, 1. julija, je bilo svečano odprtje razstave ustvarjenih del v letošnji rudarski likovni koloniji pri nas.

Ta rudarska likovna kolonija ima že kar 11-letno tradicijo in je zato nastala že obsežna zbirka ustvarjenih likovnih del v letih njenega prirejanja, za katero bi bilo škoda, da se ne bi še dopolnjevala. To pa je tudi razlog, ki je kljub skopo odmerjenim denarnim sredstvom vendarle botroval odločitvi za organizacijo kolikor toliko normalne rudarske likovne kolonije pri nas tudi letos ob 3. juliju.

V težnji, da bi tudi v likovnem jeziku ohranili delovne rezultate, ki jih je dosegel Rudnik lignita Velenje in se na različne načine zrcalijo tudi v našem vsakdanjem

življenju, smo letošnjo likovno kolonijo organizirali tako, da smo likovnikom, ki so se odzvali povabilu za ustvarjanje v njej, predlagali, da v petek, 29. junija, ustvarjajo na področju Rudnika lignita Velenje, v soboto, 30. junija, pa na širšem območju velenjske občine. Povabilu k ustvarjanju v koloniji pa se je odzvalo skupno šestnajst likovnikov in za vse skupaj je - skladno s pripravljenim programom - v petek, 29. junija, bil v upravni zgradbi RLV v Novih Preloгах pripravljen sprejem, ob katerem je član poslovodnega odbora RLV za tehnično področje Franc Žerdin zbranim likovnikom predstavil Rudnik lignita Velenje in njegovo jamo; dopoldne tega dne so si likovniki jamo pod strokovnim vodstvom tudi ogledali. Po kosilu ta dan pa so se nekateri lotili upodabljanja zgradb RLV, drugi pa so na papir prenesli vtise, ki so jih dobili ob ogledu jame.

V soboto, 30. junija, so se likovniki zbrali v prostorih Društva šaleških likovnikov v Mayerjevi vili v Šoštanju, kjer so se dogovorili, kaj in kje bodo ta dan ustvarjali. Že zvečer tega dne pa so morali v avli Rudarske 6 v Titovem Velenju oddati ustvarjena likovna dela; vsak je moral oddati tri dela, od katerih je eno ostalo prireditelju in pokrovitelju kolonije, s preostalima dvema pa se je potegoval za eno od desetih odkupnih nagrad.

Povejmo še to, da je bilo letos odprtje razstave ustvarjenih del v naši rudarski likovni koloniji prvič v avtentičnem, rudniškem razstavnem prostoru - v avli Rudarske 6 v Titovem Velenju. S kulturnim programom

Odkupno nagrado za eno svojih del je prejel tudi Marjan Vodišek, član Društva šaleških likovnikov in bivši delavec REK.

ob odprtju razstave pa so kar lepo število prisotnih pri tem dejanju navdušili učenci Osnovne šole Gustava Šiliha.

Odprtje razstave je opravil Franc Avberšek, ki je imel tudi govor na tej prireditvi, medtem ko je o poteku ustvarjanja v koloniji spregovoril mentor in starosta ustvarjalcev v njej akademski slikar Lojze Zavolovšek.

V letošnji koloniji so ustvarjali: Janez Ambrožič iz jeseniškega likovnega društva DOLIK, Karel Korole iz trboveljskega društva RELIK, Leander Fužir in Srečko Frühauf iz Koroškega likovnega društva, iz Društva šaleških likovnikov pa Betka Cimperc, Jure Godec, Andrej Krevzel, Nada in Klavdij Margon, Ana Ojsteršek, Oskar Sovinc, Stanislav Stojanović, Arpad Šalamon, Marjan Vodišek ter - najmlajši udeleženci kolonije - Darka in Jana Erdelji.

Tekst: Tatjana Hudomalj
Slika: Ivan Pungartnik

Poleg drugih kulturnih prireditev je bila tudi letos v obeh "prezivnicah" RLV prirejena razstava likovnih del velenjskih osnovnošolcev. Odprtje te razstave v obeh "prezivnicah" pa so z ljubkim kulturnim programom polepšali učenci iz Osnovne šole Gustava Šiliha.

S športnih prireditev ob 3. juliju v Informatorju!

Uredništvo

ISKRICA

Preden začneš slikati, moraš imeti v konicu čopiča srce, roko in misli.

Kitajski pregovor

Proizvodnja premoga v našem rudniku v juniju

(V primerjavi s proizvodnimi nalogami iz osnovnega, letnega načrta in proizvodnimi nalogami iz mesečnega načrta!)

Jama Preloge	129 350 ton	(100,00 %)	96,24 %
Jama Pesje	90 400 ton	(100,00 %)	104,99 %
Jama Škale	100 200 ton	(100,00 %)	88,36 %
Priprave	22 050 ton	(100,00 %)	95,45 %

RLV 342 000 ton (100,00 %, 95,80 %)

V juniju smo imeli 21 delovnih dni in v njem naredili rebalans letnega proizvodnega načrta, po katerem naj bi v letu 1990 v RLV pridobili skupno 4,1 milijona ton premoga.

Proizvodni načrt za julij

(V oklepajih so navedene proizvodne naloge iz letnega načrta!)

Jama Preloge	112 000 ton	(111 300)
	5 600 t/dan	(5 565)
Jama Pesje	80 000 ton	(82 100)
	4 000 t/dan	(4 105)
Jama Škale	96 000 ton	(100 700)
	4 800 t/dan	(5 035)
Priprave	20 000 ton	(21 000)
	1 000 t/dan	(1 050)

RLV 308 000 ton (315 100)
15 400 t/dan (15 755)

Za julij smo načrtovali 20 delovnih dni - vključno s prvo soboto, 7.7., preostale pa naj bi bile vse proste.

ŠE TO: V letošnjem prvem polletju smo v RLV pridobili 2 198 800 ton premoga in tako proizvodno nalogo iz rebalansiranega letnega načrta za to obdobje izpolnili 100-odstotno.

Proizvodni sektor strokovnih služb RLV

RUDAR-INFORMATOR, glasilo delavcev REK Franc Leskošek-Luka, Titovo Velenje

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor, Odbor sestavljata:

a) delegacija samoupravnih organov in sindikalnih organizacij: Martin Genčak (1. mehanizacija) - namestnik Igor Jurečar (RLV - 1. Preloge), Teodor Jelen (RLV - Skupne službe) - namestnik Bojan Van (RLV - 1. mehanizacija), TE Šoljan - Jelka Kosar (namestnica Iveta Rozman), ESO - Josip Bačič (namestnica Iva Stumpf), SIPAK - Stane Odazek (namestnik Zoran Slatinek), APS - Branko Sobočan (namestnik Vinko Črep), Tiskarna - Stanka Obrez (namestnica Marija Boruta), Družbeni standardi REK - Dragica Pohar (namestnica Erika Meh), Zavarovanje REK - Ivan Znidar (namestnik Jole Ostir), Skupne službe REK - Tanja Goljar (namestnica Olga Kotnik)

b) delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Konstantin Kuzmin (vodstvo REK - odgovorni urednik), Rafael Batič (Skupne službe REK - glavni in tehnični urednik), Diana Janežič (Skupne službe REK - novinarka), Draga Lipuš (Skupne službe REK - novinarka), Suzana Zupan (Skupne službe REK - tajnica in stavka glasila), Ljubila Savovič in Miha Penik (Skupne službe REK - služba za organizacijo poslovanja sistema), Anton Ribarič (vodja izdajalne postaje RLV), Irena Šeme-Tirnančič (referentka za informiranje v TE Šoljan)

Fotografske storitve: Ivan Pungartnik (RLV - Jamomestvo) in Foto "emAco" Šoljan

Predsednik uredniškega odbora: Teodor Jelen • Naslov uredništva: Titovo Velenje - Rudarska 6 (II. nadstropje, soba 23 - telefon 855-231, interno 260)

Tiska družbeno podjetje Tiskarna Titovo Velenje (Titovo Velenje - Strbenkova 6, telefon 855 521 • Glasilo prejema vsi delavci REK brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada 6 500 izvodov

Obvestilo strokovne knjižnice RLV

NABAVLJENE NOVE KNJIGE V TRIMESEČJU APRIL - JUNIJ 1990

ELEKTROTEHNIKA, RAČUNALNIŠTVO, INFORMATIKA Stev. izv.

Autocad Sourcebook	1
How to Document Your Software	1
Računalnik v kadrovske službi	1
Informatika v pisarniškem poslovanju	1

RUDARSTVO

Izdelava jamske plošče z mehaniziranim vgrajevanjem panelnih plošč	1
Rudarsko tehnični informacijski sistem	1
The Mining Directory 1988	1

PRAVO

Neuradno prečiščeno besedilo ustave SRS in ustavnih amandmajev I-XC k ustavi SRS	4
Predpisi o upravnem postopku in upravnem sporu	2
Nepravdni postopek - zakon s komentarjem	1
Zakonska zveza in družinska razmerja	1
Komentar republiškega zakona o delovnih razmerjih	2

DRUGO

Analiza inovacijske dejavnosti v RLV	1
Nagrajevanje dela na osnovi prodaje proizvoda na trgu	1
Slovenski pravopis 1 - pravila	7
Deutsche Handelskorrespondenz	1

Vodja knjižnice
prof. Majda Lampret

TRAVA

"... govorite naprej, govorniki!
Pojte naprej, pevci! Kopljite!
Oblikujte! Zlagajte besede zemlje!..."

Walt Whitman, Travnne bilke (Leaves of Grass) - Pesem o vrtenju zemlje

***

Trava je zelena, trava je visoka,
trava je polegla, trava je povsod.
Trava je preproga za poglede duha,
trava je hrana za potrebe mesa.
Trava je prekrila svet sivih daljav.
Trava je kislja. Trava si želi sonca.
Ko pride sonce k nam in k vam vsaj
za tri dni - pohitimo vsi, ki zmoremo
pokositi travo, pograbit jo in
pospraviti v shrambo.
Trava je življenje in vse je smrt.
Trava bo zgnila nepokošena.

Dosti je trave za eno pesem.
Preveč je ljudi, za kosce pa jih ni,
ali nočejo kositi.
Preveč je sinov za matere, pa jih
ne morejo dojiti.
Preveč je delavcev, preveč trave -
mora zgniti?

Josip Bačič Savski

Iz programa poletnih prireditev
pri kulturnem centru IVAN NAPOTNIK

Jutri, 19. julija, ob 19. uri na ploščadi pred velenjsko Namu
plesni nastop Šaleške folklorne skupine Kolede

V petek, 20. julija, ob 19. uri v Zelenem baru na Kardeljevem trgu
eksprijentalna skupina Gledališča Ane Monro - predstavitev njene-
ga najnovejšega dela

Srečno!